

1 Kuvassa oleva poika ei ollut kuvaushetkellä paikalla. Hän ei kävellyt vihreiden koivujen katveessa aamupäivällä hautausmaan hiekkatietä pitkin, helteinen kirkkomaa oli silloin autio. Kuva oli kuitenkin tarkka, en ota huonoja kuvia, kamerani oli yksinkertaisesti niin hyvä, ettei sillä laaduttomia kuvia pysty edes saamaan. Jos käsi nyt ei jostain syystä hirveästi tärise. Poika ei ollut heikkona häivähdyksenä kuvassa, vaan näytti siltä että hän oli ihan oikeasti läsnä. Katsoin kuvaa tietokoneeltani ja mietin mahdollisuuksia kuinka poika olisi kuvaan heijastunut. En keksinyt mitään, ja kamera oli kunnossa. Eräänä iltapäivänä näin kuvassa olevan pojan kaupungilla. Se oli kaksi päivää sen jälkeen, kun kuvasin hänet hautausmaalla. Näin pojan kauempaa, mutta olin varma että se oli hän. Minä en erehdy. Tuli tunne, että poika oli etsinyt minua. Hän seisoi ihmisten vilinässä keskellä katuja ja tuijotti. En usko että kukaan muu näki häntä. Harkitsin soittavani Veeralle, hän tykkäsi aina oudoista jutuista. Hän ei kuitenkaan vastaisi minulle enää, mutta voisin kuunnella hetken puhelimen tuuttausta. Kuvitella että hän vastaa pian. Kaikista ärsyttävin uusista naapureista oli Ragni. Punahiuksinen ja punanaamainen vanhempi leskirouva, joka vaikutti aina olevan hieman kännissä, mutta tuskin oli. Ensimmäisellä tapaamisella hän kertoi, että kerrostalossa oli tapahtunut useita selittämättömiä kuolemantapauksia. Tämä oli iso korkea talo, ja vuosien aikana taloon oli mahtunut paljon ikäviä tapahtumia. Hän toivoi etten minä liity siihen jatkumoon, sillä kuollut oli vain epäkelvoja. Nainen oli jollakin tapaa pelottava, hänen puheet tuntuivat uhkaukselta. Ei ihmisille puhuta ensinäkemällä kuolemasta, ehkä säästä tai painavista muuttolaatikoista ja sitten hieman naureskellaan, että kyllä sitä oli kaikkea vuosien aikana kertynyt. Mutta ei helvetti kuolemasta. Join yöllä suoraan purkista piimää, sitä valui leualle. Kadulla olevien koivujen latvat olivat ikkunani korkeudella. Yö oli valoisa ja hiljainen. Kadulla seisoi ainoastaan se tuntematon poika. Hän katseli suoraan minun asuntooni, osoitti sormellaan ja nauroi. Poika oli seurannut minua. Miksi hän oli keskellä yötä yksin pihalla? Aamuyöllä olin hikinen ja ärtynyt. Katsoin seinälle ripustamiani valokuvia Veerasta. Olin tulostanut niitä kaksikymmentä ja tahdoin ne kaikki esille. Halusin myös enemmän kuvia. Ainakin sata lisää tai tuhat. Enkä ainoastaan niitä vanhoja joita minulla oli paljon koneella. Ne täytyi olla näitä uusia joista kauneus oli kadonnut. Huonosti nukutun yön jälkeen menin Veeran asunnolle. Avasin oven ja menin sisälle. En voinut viipyä kauan. Minun piti ottaa valokuvat nopeasti, ja poistua kenenkään huomaamatta. Veeran ruumis makasi olohuoneessa valkoisella matolla. Veri oli kuivunut kasvoille ja kaulalle. Ykkösestä kymppiin asteikolla, hänen iljettävyyden arvosanaksi voisi antaa kahdeksan. Kuvasin ruumista viisitoista minuuttia, palasin asuntooni hengästyneenä ja hikisenä. Latasin valokuvat tietokoneelle. Se poikapiru oli tallentunut joka hemmetin kuvaan. Hän seisoi Veeran ruumiin vieressä ja nauroi. Poika ei ollut vika kamerassa, hän jahtasi minua. Tunsin hänet asunnossani. Hengitin syvään ja nousin tietokoneen ääreltä. Tarkistin joka paikan, vaikka tiesin olevani yksin. Kävelin hitaasti eteiseen. En kuullut mitään ylimääräistä, mutta huoneissa oli jonkun läsnäolo. Sen tunsin tai sitten olin oikeasti menettämässä järkeni. Poika oli eteisen peilissä. Hän yritti tarttua minusta kiinni. Pienet kädet ei kuitenkaan läpäisseet peilin lasia. "Mene pois." Ääneni oli epävarma, en uskonut mitä näin. Silmäni valehtelivat. Peräännyin muutaman askeleen. "Murhaaja! Epäkelpo! Et pääse pakoon!" Poika huusi peilistä. Tartuin seinällä roikkuvaan kenkälusikkaan ja hakkasin peilin rikki. Pirstaleet tipahtelivat pitkin lattiaa. Lasinsirpaleet levittäytyivät ympäri eteistä. Poika katosi ja se oli tärkeintä. Käsiini tulleet haavat eivät vielä sattuneet, mutta muutamat tuntuivat syviltä. Olin sokissa tai jossain muussa säikähtäneessä tilassa. Ovikello soi. Rappukäytävässä seisoi Ragni, joka yritti tulla heti sisälle asuntooni kun vähän raotin ovea. Olin ihan veressä, näytin varmasti sekopäältä. "Mikä se ääni oli? Ja mitä sinulle on tapahtunut?" Ragni yritti katsella olkani ylitse sotkuiseen eteiseen. "Peili

tipahti. Lupaani olla jatkossa hiljempaa”, minä sanoin. ”Tässä talossa ei ole kukaan rikkonut ikinä peiliä. Ei vahingossa, eikä tahallaan.” ”Sirpaleet tuovat onnea”, minä sanoin ja suljin oven Ragnin nenän edestä. Pojan ääni ei kuulunut enää asunnossani, olin silti hengästynyt ja sydän hakkasi niin että sen kuuli. Poika oli lähtenyt, ainakin toistaiseksi. Oliko poika oikeassa? Miksi en voisi paeta? Voisin tehdä niin koko elämäni, muuttaisin useasti eri paikkakunnille. Heti jos joku osasi epäillä jotain tai teki liian yksityiskohtaisia kysymyksiä. Kaikki tapahtui Veeran kanssa oikeasti tosi nopeasti ja melkein huomaamatta. Veitsi vain oli käsissäni kuin kadoksissa ollut raaja. En nähnyt mitään, minä vain iskin kuin ompelukone. Tunsin kuinka naamalleni roiskui verta Veeran kaulasta. Se sai minut lyömään veitsellä kovempaa ja syvemmälle. Murhan jälkeinen hiljaisuus oli niin kuin aika olisi pysähtynyt. En edes tiedä, mistä sain ajatuksen kuvata Veeran ruumista. Se oli kammottavaa, mutta minulle se oli kuin veisi kukkia haudalle. Yritin nukkua vähäsen. Olin niin sekaisin, etten tiennyt mikä vuorokauden aika oli. Kesällä yöt ja päivät muistuttivat liikaa toisiaan. Nukuin katkonaisesti muutamia minuutteja. Lopulta nousin sängystäni väsyneenä. Ulkona oli hiljaista. Täytyi olla yö. Katsoin keittiön ikkunasta ulos. Poika oli palannut. Hän seisoj kadulla ja tuijotti asuntooni. Hän odotti minua. Poika viittoili käsillään ja halusi minut ulos. Ulkona poika juoksi pitkin sisäpihaa ja minä hänen perässä kuin joissain halvassa komediassa. Pyysin poikaa pysähtymään, mutta hän jatkoi matkaansa ja nauroi. Hän juoksi minua paljon nopeammin. Lopulta hän rupesi kiipeämään palotikkaita pitkin talon katolle. Talossa oli seitsemän kerrosta, eikä minusta olisi kiipeämään niin korkealle. Silti tein sen, kiipesin pojan perään kylmiä tikkaita pitkin. Hengitin niin tiheästi, en tiennyt kauanko keuhkot jaksaisivat sitä. Puolesta välissä minua heikotti. Tuuli oli kylmä, vaikkei sitä maassa tuntunut ollenkaan. Maisemat laajentuivat. Jalkani tärisivät, halusin palata heti alas mutta kiipesin silti katolle asti. Poika odotti minua siellä. Kävelin korkealla katolla kuin heikoilla jäillä. Katto oli tasainen ja harmaa. Se tuntui tukevalta, mutta mielsin sen, korkeuden tähden, huteraksi ja pettäväksi. Jokaisella askeleella jalkani tärisivät, lihakset eivät toimineet normaalisti. Kävelin hitaasti lähemmäksi poikaa. Pidin käsiäni leveällä kehostani. Yritin saada jonkinlaisen tasapainon pysymään. 2 Ragni huomasi katolta pudonneen miehen ruumiin ensimmäisenä. Ruumis oli muodoton. Se makasi epäinhimillisessä asennossa sepelillä. Luut töröttivät olkapäistä repeytyneen ihon läpi, ja avonaisesta takaraivosta valui jotain mönjää maahan. Veri oli levinnyt ympäriinsä kuin neste rikkoutuneesta vesi-ilmapallosta. Se oli se hullu mies, joka ehti asua talossa alle viikon. Hän pääsisi kerrostalossa tapahtuneiden selittämättömien kuolemien listalle. Ragni oli oikeastaan helpottunut. Hän ei halunnut taloon yhtään epäkelpoa. Sebastian oli huomannut sen heti, että tässä miehessä ei kaikki ollut kohdallaan. Ragni ei tiennyt mitä tämä hullu oli tehnyt, mutta hän luotti Sebastianiin, joka tiesi miten toimia pahojen ihmisten kanssa. Ragni soitti poliisille ja sanoi, että ambulanssi olisi turhaa, tämä mies oli kuin kananmuna paistinmannulla. Ragni oli aina hereillä aikaisin. Hän ei ollut nukkunut öitään hyvin Sebastianin hukkumisen jälkeen, siitä oli kolmekymmentä vuotta. Ragni syytti itseään, mökkirannan piti olla turvallinen ja matala. Ragni tiesi ettei Sebastian osannut uida, mutta silti hän luuli että poika pysyisi pinnalla. Aluksi se ei edes näyttänyt pahalta, kun hän hörppäsi vettä suuhunsa. Sebastian vain yski ja Ragni luuli että tilanteensa selvittää säikähdyksellä. Ragni ei sen jälkeen käynyt enää mökillä.